

Poštnina plačana v gotovini.

Cena številke 1 Din.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 10.

32. LETNIK

OKTOBRA 8. 1936.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1937 tudi naročnik. Naročnina se plačuje konči vsaki mesec naprej.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina.

D a r i.

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v Din. sledeči: Lackovič Terezija, Francija 20.50, Mekiš Frančiška iz Nuskove v Franciji 20, Fujs Marija iz Ižakovec v Franciji 25, Sobočan Kristina iz Mostja v Franciji 21.25, Recek Jožef iz Francije prosi po sv. Frančiški njegovo varstvo 46, Plej Kata i Žizek Kata nabrale na senji v Črensovcih 61, Neimenovana 10, Hozjan Veronika iz Žižkov v Franciji 10, Vöröš Marija iz Beltinec v Franciji 5, Jerebic Marija iz Beltinec v Franciji 5, Dr. Kejžer Mirko, sodnik, Maribor 60. — Oča sirot povrni vsem obilno!

Na podporo Mar. Lista sta darovali v Din: Bakan Bara Beltinci 4 i Sobočan Kristina v Franciji 21.25. — Nebeska Mati naj Vama poplača! Vr.

Č. s. Maršič Immakulati z Melinec na misijonsko pot v Junnanfu na Kitajskom so darovali v Din sledeči: z Beltinec: N. N. 100, Dr. Škrjanc 2, Vadovič Rudolf, plebanoš 300, Osterc Peter, trgovec 50, Klepec Joško, trgovec 10, Štukovnik Franc, kaplan 40, Šaruga Jožef 20, Smeh Žofa 10, Mesarič Marija 9, Pozderek Alojz 5, Fister Anton 5, Baša Orša 2.50, Forjan Roza 2, Glavač Martin 3, Knaus Ana 2, Maizel, klobučar 5, Kūharice na farofi 20; z Lipovec: Horyat 20, Maučec Ana 5, Forjan Ivan 10; z Melinec: Forjan Andrej 20, Kūhar Marija 10, Forjan Štefan 10, Baša Marija 10, Sraka Terezija 10, Pozderek Ana 7.50, Brūnec Kata 7, Maroša Pavel 3, Ozmec Treza 4, Kolman Ana 1, N. N. 20; z Odranec: Smodiš Roza 5, N. N. 2; Rantaša Anton, ekspozit, V. Polana 20; N. Črensovci 500 i srebrno jedilno orodje. — Jezušovo Srce bodi vam plačnik. — S. Immakulata.

LETO 32.

8. OKTOBRA 1936.

ŠTEV. 10.

Molitev, naj čast oltara dobi služabnik boži Anton Martin Slomšek.

Vsemogočni Bog, Oča svetlosti, od koga pride vsaki dober dar, i ki si nam v svojem služabniki, škofi Antoni Martini poslal tolikoga učitelja i pastira, poslušni naše pobožne molitve i poveljaj ga, da bo pred vesoljnov Cerkevjev prištet Zveličanim. Po Kristuši Gospodi našem! Amen. Oča naš..., Zdrava Marija..., Dika bodi... (Vsakokrat 50 dni odpustka, podeljenoga od višje cerkvene oblasti v Maribori No. 397/l. 1. 1935. 14. febr.)

Gda tó molitev opravlate, zračajte vse svoje zadeve božemi služabniki, Antoni Martini Slomšeki. Posebno pa zmolite gornjo molitvico v te namen, naj služabnik boži s svojim duhom napuni naše liste i je razširi. Širitelje, gde mate malo naročnikov, opravljajte to molitev, da jih dobite dosta, gde jih pa mate dosta, tam jo pa opravljajte iz zahvalnosti. Toisto delajte i naročniki.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

Tretja kniga.

17. Marija pozdravlja Elizabeto, Ivan je posvečen.

Elizabeta je bila šest mesecov v blagoslovenom stanji, a Ivan popolnoma razvit kak deca v toj dobi. Njegova duša je bila ovita s kmicov grehā, ki ga je poherbao od Adama, kak ostali njegovi potomci. Po splošnom zakoni ljudje nemrejo prve sprejeti svetlost milosti, nego pozdravijo svetlost zemelskoga sunca.

Zato je po izvirnom grehi, ki ga po naravi primamo, materino telo temnica vsem, ki so se v Adami pregrešili. Ivana je Vsemogoči posebno odlikovao, pa ga je že z šestimi meseci po poprijetji odločno posvetiti i nadariti z milostmi kak svojega predhodnika.

Obe prijateljici sta po prvom pozdravi šle v sobo. Presveta Devica pozdravi ponovno svojo tetico z reči: „Bog s tebov, tetica moja, najdragša moja! Božanska svetlost na ti milost podeli pa življenje!“ Pri teh rečaj se Elizabeta napuni s Svetim Duhom i po notrašnjem razsvetlenji spozna za čas najglobše skrivnosti. Te učinek, kak tudi tisti, ki ga je občuto Ivan, je prihajao od nazočnosti božanske reči. ki je že zdaj kazala moč svojega rešenja i prosila od Boga Oče posvečenje Ivana Krstителя. Kristuš je dozda molo samo za svojo Mater i svetoga Jožefa. Ivan je bio tretji, ki ga je doletela ta sreča brez prispodobe. Ivanov razum je bio zdaj popunoma razvit. Bog ga je s svojov božanskov svetlostjov tak razsveto, da je spoznao milost, ki jo je sprijao. Bio je očišćeni izvirnoga greha i postao je dete Bože, puno Dūha svetoga i vseh milosti. Spunilo se je teda, ka je nadangeo Gabriel pravo Zakariji, da de njegov sin že v utrobi materinoj pun Dūha svetoga. Istočasno je zaglédno vtelojeno Reč skoz telo presvete Device, kak skoz čisti kristal i spadno je nakla pred njov. Tak je Ivan radostno zaigrao i njegova mati je to občutila. V tom časi je Ivan zaslužio, da napreduje v svetosti. On je te nikdar ne zgūbo, nego je sodelüvao neprestano z vsemi silami milosti.

Elizabeta je spoznala visiko skrivnost vtelojenja, posvečenje svojega lastivnoga sina i konćni namen teh ćud. Razbrala je tudi deviško čistost i visiko čast Marijino. Prećista Devica je bila vsa zagloblena v skrivnosti, štere je gledala, zato bi se moglo praviti, da je bila vsa božanska i vsa jasna. V toj jasnosti, štero njoj je podelo Bog, se je kazala tudi Elizabeti kak prozoren kristal. Ona tudi zagledne Reč. Delotvorno orodje vseh teh ćud je bio najsvetejši glas Marijin. Glas jaki i moćen, kak tudi mili i sladki vūham Vsevišnjega. Ta sila je izhajala od one, ki je z moćnimi rećmi povedala: „Naj mi bode poleg reči tvoje!“ A te so reči potegnole Boga iz krila njegovoga Oče v krilo Device. Elizabeta je bila vsa začüdena zavolo vsega, ka je občutila i spoznala v toj božanskoj skrivnosti. Dūh se njoj je jako vzradüvao, da je gledajoć kralico zemelsko i tisto Sveto v njoj skrito, z jasnim glasom vzkliknola: „Blagoslovljena ti med ženami i blagoslovljen plod utrobe tvoje! I odked meni to, da Mati mojega Gospoda pride k meni? Ar glej, gda je prišao glas pozdrava tvojega v vūha moja, je dete radostno zaplesalo v utrobi mojoj. Blažena ti, ki si vervalo, ar se izpuni, ka ti je pravo Gospod“. Mali Ivan je vse razbrao i zapopadno, ka je gućala njegova mati, ar je on bio tisti, ki je od svojega razsvetlenja podelo svojoj materi. Mati Modrosti i poniznosti, pa je hvalila samo svojega Stvoritela i Zaćetnika: zaspevala je predivni Magnifikat:

„Moja duša poveličuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogi, mojem rešenju. Ar se je zgledno na poniznost službenice svoje: glej, odzdaj do me blaženo zvali pri narodi. Ar mi je velke stvari včino Vsemogoči i sveto je Njegovo ime. Njegova milosrčnost trpi od roda do roda njim, ki se ga bojijo. Jakost je pokazao s svojov rokov, raztiral je one, ki so gizdavi v mišljenji srca svojega. S prestola je vrgao mogočne i visiko je zdigno ponizne. Lačne je napuno z dobrinami, a bogate je odpusto prazne. Sprijao je Izraela, svojega slugo, spomenovši se milosrčnosti svoje. Kak je obečao očakom našim, Abrahami i potomstvi njegovomi na veke“.

Elizabeta je razmila vse skrivnosti, ki so bile zapopadnjene v teh rečaj, pa je spoznala i pripoznala, da se vsa stvorenja morejo slaviti i radovati samo v Bogi. Spoznala je, kak je Marijina zasluga obstojala v poniznosti i da se ma zahvaliti toj jakosti, da do jo vsi narodi blaženo zvali, a zednim, da vsi ponizni, vsaki v svojem stani, zasluži to blaženost.

Te razgovor svetih žen me spomina na oba serafina, ki jiva je Izajaš vido pri prestoli Božem i ki sta hvalospev zaspevala: „Svet, svet . . .“ pa z krili (perotami) zakrila svoja lica. Marija je bole ljubila, kak teva serafina i v toj božanskoj lübezni je zagorela z Elizabetov. Obedve sta širili peroti srca svojega, da poletita do pravoga razumevanja skrivnosti Vsevišnjega. Z dvema drugima perotima svoje izredne modrosti, sta pokrili glave, pa si obečale med sebov, da skrivnost najvišjega Krala skoz celo svoje življenje obdržita samo za sebe. Vervali sta i se zahvalüvali brez raziskavanja i razmevanja. Tak sta pokrili tüdi svoje noge s serafinskimi krili, ar sta se znizile pred Božim veličanstvom do svoje nikajnosti.

Gda sta Elizabeta i Marija štele iti iz sobe, gde sta se zabavali v božanskem razgovori, se je Elizabeta ponüdila nebeskoj Kralici, da njoj dvori. Na razpolago njoj je dala celo hižo i posebi spalno sobico, ki jo je do tistoga mao nücala ona. Marija je ponüdbo sprejela. Zvün njevi dveje je odzdaj nišče ne stopo v to sobico. Zdaj je presveta Devica razodela želo, da bo služabnica svoje tetice, rekši, da je zatogavolo tüdi prišla. Bio je že mrak, gda sta šle iz sobe. Marija je že vidila nemoga Zakarijo pa je zaprosila od njega duhovniški blagoslov, šteroga njoj je on tüdi dao. Mariji je bila objavlena skrivnost i vzrok njegove bolesti. Elizabeta je skažüvala svetomi Jožefi vsako čast. Tri dni je bio on njeni gost, a te se je poslovo od svoje zaročnice i povrno v Nazaret. Marijo je nihao pri tetici, da njoj pomaga do poroda. Od darov, štere njemi je ponüdila Elizabeta, je vzeo nekaj malo i nesao domo, samo da ugodi njenoj želi. V Nazareti so njemi za časa Marijine odsotnosti dvorili edna sosida i rojaki.

Desetletni spomin na euharistični kongres v Chicagi.

Slov. krajine potporno društvo „Sv. Križ“ v Chicagi.

Na sredini Rev. Bojanič Inocent, plebanoš v Chicagi, Horvat Jožef iz Slov. krajine i društveni odborniki.

Molitvice za duhovnike, obogačene z odpustki.

Gospod Jezuš! Povnoži število duhovnikov svoje Cerkve!
(300 dni odp.)

Srce Jezušovo v Oltarskom Svestvi, vzor duhovniškega srca, smiluj se nam! (300 dni odp.)

Gospod, pošli svojoj Cerkvi svete duhovnike i goreče redovnike! (300 dni odp.)

O Marija, Kralica duhovništva, prosi za nas! Sprosi nam vnogo svetih duhovnikov! (300 dni odp.)

Gospod Jezuš! Čuvaj pod varstvom svojega božega Srca našega svetoga oč. Bodi njim svetlost, bodi njihova moč, bodi njihova tolažba. (7 let inq 7 štiridesetdnevni odpustek)

Sveta Terezija Deteta Jezusa, zavetnica misijonov, prosi za nas! (100 dni odp.)

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

Cerkev ne prepadne.

„Le morja, reke naj besnijo,
se gore, bregi potopijo:
Gospod jo je nastavo,
Gospod jo čuva tudi zdaj.“

Če bi me što postavlo pred celi red hiš, da bi si odebral eno od njih za svoje živlensko prebivališče, bi si gotovo odebral tisto, ki bi mi dala najbolše poroštvo za kem dugši obstanek i to bi bilo tembole, če bi ta hiša bila tudi najstarejša, najčastnejša i najbole v redi.

Gotovo je, da se ne bi vselo v hišo, zbito iz prhnjenih, nikaj vrednih desk, na šteroj bi se že vidili znaki razpada.

Takša hiša, stara, častna, podignjena na trdnem fundamenti, premagajoča vse vihere, šteroj je pač obečano, da bo stala do konca sveta, je katoličanska Cerkev. Zakaj jo teda ne bi läbo?

Niti edno kraljestvo na zemli nema tak slavne zgodovine, kak jo ma ona. Ona je vzdržala v vseh viheraj, preživela vsa preganjanja, mladostna šla prek stoletij, „ar pa se zdajšnjost zdigavle na rüševinaj preminočnosti,“ nas tolaži sigurnost, da bo ona obstojala do konca sveta.

Kakpa neprijatelj Cerkve ne so bili nikdar nemarni, da njoj ne bi spevali pesem od njenoga bližnjega konca. Ali, kda spevlejo to staro i vsikdar novo pesem, „oni sami vmerjejo“, je pripomno že sv. Avguštin, „a Cerkev živi nadale i predga božo moč vsem narodom.“

Za casara Dioklocijana (284–305. l.) je besnelo v celom rimskom cesarstvu zadnje, ali najgrozovitejše preganjanje kristja-

nov. Že prvi mesec je doseglo število mantrnikov v celom cesarstvu 15 do 17 jezer. Pregarjanje je bilo zasnovano po posebnom zakoni tak trajno i strašno, da je po človeče mišleno bilo sigurno, da krščanstvo ščista prepadne. Že so na Španskem postavili casari marmornate spominske torme „zavolo vničenja krščanskoga imena,“ kovale so se na spomin medalje z napisom: „Po izstreljenji krščanstva.“ — Kda so neprijatelje zvali propad mladoj Cerkvi, se je ona zmagoslavno dale širila po celom rimskom cesarstvu. — Casar vmerje, a naskori nato Konstantin postavi križ na casarsko korono i proglasi krščanstvo za državno vero.

Julijan odpadnik pa začne boj za vmirajoče poganstvo. Kristjane prikazuje za nespametne i mračnjake i izda zakon, po šterom nieden kristjan nemre biti vučiteo, umetnik, državni uradnik. I norca se je delao: „Jaz zabijem trügo Nazarenci“. — Pa ka se zgodi? Po vladanji 20 mesecov vmerje, star 32 let v perzijskoj vojni. Pravijo, da je vmirajoč vrgeo prgišče krvi proti nebi i skričao: „Zmagao si, Galilejec!“

Malošto je tak mrzio Cerkev i papo, kak Luther Martin. Njegovi napadi i psüvanja so tak strastna i ognjevitä, da se je pitalo, če jih je pisao pri zdravoj pameti. Šče večer pred svojov smrtjov je napisao na steno poleg svoje postele: „Tvoja küga sem bio za življenje, papa, a v smrti bom tvoja smrt.“ — Luther je kakpa vmro, več kak 350 let je šlo prek njegovoga groba. Njegovo delo se bliža k popolnomi razpadi, a papa šče živi i Cerkev je šče tü, pa Lutherovo preroküvanje je prazen dokaz, da je on bio lažlivi prorok.

Što ne pozna imena Napoleon?! Nä glas toga imena je dregetao svet. Tüdi on je začno boj proti katoličanskoj Cerkvi. Zmenšao je njeni vpliv, vzeo njene pravice, a s papom je nedostojno ravnao. Nego Pij VII. njemi povrne generala Berthiera s pripombov: „Povejte casari, da je katoličanska Cerkev bila pred njim i bo tüdi šče za njim.“ — Nekelko let prejde — Napoleon zgübi korono i casarstvo, pa na samotnom, püstem otoki Sv. Helene najde svoj grob, „Cerkev pa šče živi i predga božo moč vsem narodom.“

Pred 60 leti je bio hüdi čas — v nemškom cesarstvu je besneo kulturni boj. Samostani so bili razpüščeni, njihovo imanje je oropala država, Sedma boža zapoved se je prosto odpravila. Stotine dühovnikov je bilo pregnanih iz dežele.

„Če katoličanska Cerkev zdaj vözdrži, te bom tüdi jaz ver-vao v njeno božanski izvor,“ je pravo nekši vučenjak na Rajni. „I ona je zdržala,“ pišejo evangel. luteranske cerkvene novine, „i mesto, da bi bila oslabilena, je postala šče močnejša“. (cf. Lerch, D. Ende d. Kath. Kirche).

Viktor Emanuel je vzeo papi cerkveno državo, nego njegov sin ne je vživao krivične herbije v mirnoj radosti i vmro je od zarotniške roke v Monzi.

Bismarck je šteo zarobiti Cerkev, nego kesnej je morao pri-

znati: Vkano sem se i vmro je nezadovoljen v Sachsenwaldi. V parlamentaj i zbornicaj, na ljudskih spraviščaj i raznih trgaj se je spevala v sto melodijaj pesem k skorajšnjemi konci katoličanske Cerkve. Kakpa, prišeo je konec, — naimre za te proroke: „eden za drugim je vlego v grob, ali Cerkev šče živi i predga božo moč vsem narodom.“

*

Tak je Cerkev trpeč, moleč i zmagoslaveč preživela stoletja. Vidila je, kde teče krv milijonov njene dece, ki so z junaškov smrtjov krasno svedočila njeno božanstvenost. Nega kralestev, spadnole so korone, spomrle vladarske i kneževske rodbine: človeče naredbe i sistemi so prejšli kak oblaki — Cerkev je ostala. Sv. Anzelm pravi: „Valovi morejo pokriti ladjico Cerkve, nego se ne vtopi.“

Ta sijajna preminočnost Cerkve je sigurno poroštvo za bodočo njeno zmago. Veliki petek i Vüzem, žalost i veselje, se vsigdar ponavlati, i zato bistro oko lejko gleda iz preminočnosti v bodočnost.

Istina, vidi se, da se je boj proti Cerkvi znova razplemeno na vse strani. Nebo se je zagrnilo s kmičnimi oblaki. V dalešnjaj Ameriki se začinja bliskanje, v Italiji, Španiji i Francuskom grmijo močni gromi, na Portugalskom vdarja strela za strelaj. Vsaka novost se nūca kak orožje proti Cerkvi, s vsakšaj novaj zgodovinskih najdbaj, z vsakim napredkom prirodoslovne znanosti se vūpajo vničiti Cerkev, se derejo do hripavosti od njenoga blišnjega konca — ona pa šče vsikdar stoji mladeniško močna i velika pred svojimi preganjalci. Prav je povedao nedavno brezbožni pisec Karlo Jentsch v listi „Zunkunft“: „Mi smo to zgradbo tak malo pretrosili, kak dečki pretrosijo staro stolno cerkev, kda ... podirajaj po ednom kamni njene torme.“ —

Ta moč bože Cerkve je bila za časa kulturnoga boja prikazana v ednom nemškom varaši na slici: okoli pobesnolaj morje, v sredini močna stena, v štero vdarjajaj penasti valovje, a odzgoraj prekrasna božaj cerkvica v sijajaj večernogaj sunca. Sotina je obdana z močnimi voži i lancij, na obali stoji nekelko debele gospode. Slekli so kapute i krščake i z vsemi močmi vlečejo vože i lance, da zavzemejo sotino. Najnaprej na slici stoji naslikani šatan. S porogljivim smehom se norca dela iz debelačov, a pod njim je napis, kak da bi on gučao: „O vi nimacje! To že jaz delam s celim peklo vred skoro dve jezera let — pa li nejde!“ (P. W. Lerch, D. Ende d. kath. Kirche.)

Ne, nejde. — A zakaj?

Če se posadijaj mlade jablani i grūške v kamenito i slabo zemlo, prepadnejo ali zaostanejo v rasti. I naopak. Če vidimo na poli veliko i zdravo sadoveno drevje, bomo pravili: To je dobra zemla, vidi se na sadovenom drevji. Če se čūdimo zdaj velikanskomi stebli katoličanske Cerkve, ki s svojimi močnimi vejami zasenči meje zemle, gotovo se ne zmotimo, če pravimo: Posebno dobro mora biti tlo, iz šteroga je zraslo to drevo. Za-

istino! Njegovo sveto korenje poganja že 1900 let, nego ne iz srca kakšega s strastjov zasleplenoga krala, ne iz srca kakšega gizdavoga, za ženitev navdušenoga reformatora, nego iz srca samoga Odküpitela. To je tisti skrivnostni izvor, iz šteroga teče Cerkvi tüdi šče zdaj vsa moč i življenje. To je vzrok, da je ona premagala vse vihere sveta, a vniči tüdi bodoče. Protestantiski državnik Macoulay piše: „Niti eden edini znak ne kaže, da bi se bližao konec njenomi dugomi gospostvi. Ona je vidila začetek vseh svetovnih vlad i vseh cerkve, ki dnes obstojijo i moremo tüdi trditi, da njoj je odločeno, da vidi tüdi njihov konec... Ona more biti velika i češčena tüdi te, kda bo ednok kakši potnik iz Nove Zelandije stao na podretom loki velikanskoga londonskoga mosta, da bi sredi nepregledne püšče risao razvaline cerkve sv. Pavla“. (Edinburg Review 1840).

Ja, tak radi spevlejo pesem od konca katoličanske Cerkve, tak radi bi jo vničili, — nego nejde.

A zakaj?

Zato, ar jo drži eden, ki je močnejši od vseh brezbožnih družb, močnejši, kak celoga sveta vojska. Zato katoličanskoj Cerkvi ne trbe prositi za milost i naklonjenost sveta. Ona ne pravi bogatim: dajte mi vaše miljone, ovači prepadnem! Ne kriči knezom i kralom: Pomagajte z ostrinov vaših mečov, delajte pot mojemi navuki med narode s skažljivostjov i oboroženov silov i z vsov ostrostjov zakona se brigajte za moj cbstoj. Ne, ona toga ne pravi, ar istina ne potrebuje meča, ne vojske.

Ja, ona stoji i dobro čineč ide skoz stoletja tüdi brez naklonjenosti — novinarov. Oni se njoj lejko norca delajo, jo potvarjajo, psüjejo i vse mogoče slabo mečejo na Cerkev — kakpa lažljivo — Cerkev vseedno ostane i „predga moč božo vsem narodom“. — Zakaj?

Gospod je postavio Cerkev, on je tüdi naše vüpanje, k njemi pribežimo kak deca, a on nas ne zapüsti nikdar.

„Le morja, reke naj besnijo,
se göre, bregi potopijo:
Gospod jo je nastavio,
Gospod jo čuva tüdi zdaj!“

Če bi prišla mravla na tvojo hišo pa bi jo v srditom napadi štela prevrnoti, bi se njoj ti sladko smejao i mislo: Ajda, ajda! — nego nejde! Ja, ja, naj tisti v Parizi, Rimi i indri samo dale trosijo, naj probajo podreti steno Cerkve, izküsili bodo, da nejde. — A zakaj nejde?

Pred jezero petsto leti je napravo eden umetnik svetilko v podobi ladjice. Na kreti sedi sv. Peter i gor drži roko za blagoslov. Na ednoj strani je napis: „Peter ne vmerje“, — a na drugoj strani so Zveličitelove reči Petri: „Jaz sem molo za tebe“.

Lepa slika Cerkve bože! Ona je posvet, ki stira vsako tmico zablodjenoga düha i ladja, ki plaveči po morji časa žele vse lüdi pripelati k obali bolše domovine. — Viden brodar je Peter, neviden pa Kristuš Gospod. Tü pa tam divjajo burje i

viheri, morje se zdigavle i premetavle, valovje vdarjajo v bok i mečejo pene na palubo, bliski se svetijo, grmi, a potniki obupavlejo — a na kreti stoji Gospod. „Do tü i ne dale!“ pravi On i kak veren bojevnik se postavi na obrambo svoje Cerkve. I skoz veter i divje valove zove svojim: Deca, ne bojte se, Cerkev nemre prepadnoti, „vrata peklenska je ne premorejo“ (Mat. 16, 18.) i „jaz sem z vami do konca sveta“ (Mat. 28, 20).

Katoličanska Cerkev nema svoj fundament v sveckoj oblasti i vladarskoj naklonjenosti ali popüstlivosti svojih moralnih zahtev, kak drüge vereizpovedi — nego v Onom, ki vlada zemli i morji, ki lejko zakriči svojemi preganjavci: „Do tü i ne dale“ i ki lejko spuni svojo reč: „Peklenska vrata je ne premagajol!“

I ravno zato z veseljom i zavüpanjom gledamo njeno bodočnost. Na površini njene slike pridejo nova odkritja, starih državnih form več ne bo, a zamenjajo jih nove, kralovje i casarje vmerjejo, lüdje pridejo i odidejo, ali Cerkev ostane. „Drevo, štero je blüzi svojoj propasti, ne rodi takših sadov“, pravi akademik Vitet, „tü je obilo sokov, a to so zaneslivi znaki mladosti.“

Vsi tisti teda, ki so želeli zvoniti Cerkvi za vmiranje, so prerano potegnoli za vože. Grob, šteroga so njoj kopali, je postao njihov grob.

Na visikom obeliski pred cerkvijov sv. Petra v večnom mestu je napis: Kristuš zmagüje, Kristuš vlada, Kristuš kralüje. — V teh rečaj je povedana vsa bodočnost katoličanske Cerkve.

Vsa njena tolažba je v Matajovom evangeliumi na konci (Spi-rago). Kda so najmre za Bismarcka na Nemškom jako preganjali Cerkev, pravi nekši protestant katoličani: „Zdaj bo s katoličanskov Cerkvijov skoro Mataj pri konci.“ — „Prav pravite“, njemi odgovori dühovnik, „tak je vsikdar bilo i vsikdar bo tak.“ — Protestant se je jako čüdo tem rečam i ne je razmo njihovoga pomena. Te njemi pravi dühovnik: Gospod, mate prav: Pri Mataji na konci, to je, v zadnjoj vrsti njegovoga evangelija je povedano: „Glejte, jaz bom z vami vse dni do konca sveta. Te reči so tolažba i radost za katoličane.“ —

One pa so tüdi šče več — so najmre eden od glavnih vzrokov, zakaj katoličan lübi svojo Cerkev. Dokeč obstoji svet, ostane katoličanska Cerkev silen magnet, ki potegne k sebi čista srca i iz nižine življenja vzdigne na očinsko bože srce.

Dokeč bo obstojao svet, „bo katoličanska Cerkev glasila moč božo vsem narodom. Njene prekrasne stolne cerkve se zasvetijo v rumenoj zarji poslednjega dneva i njihovi zvonovje zazvonijo poslednji počinek trüdnomi, vmirajočemi človečanstvi — i to tak sigurno, kak je pravo Sin boži: „Peklenska vrata je ne premagajo“ i „Glejte, jaz sem z vami do konca sveta.“

„Kda spomerje ednok človečanstvo na zemelskoj krugli, bo s slednjim človekom legeo v grob tüdi zadnji kristjan.“

O, Cerkev katoličanska, nositelica takših tolažljivih obečanj, ti, ki stojiš, kda vse spadne, ki ostaneš, kda vse mine — zakaj te ne bi lübo!?

Molitvi za duhovniška i redovniška pozvanja.

Sv. Oča, Pij X. so l. 1907. okt. 27. pa novembra 29. določili odpustke za tiste osebe, ki molijo v namen, da dober Bog da milost pozvanja v duhovniški i redovniški stan. Ti odpustki so 7 letni i sedem štiridesetdnevni za vsako od cerkvene oblasti potrjeno molitev. Zadosta je zato zmoliti samo en Očanaš ali edno Zdravo Marijo ali litanije, ali kakšokoli od Cerkve potrjeno molitev. Če pa što vsaki den moli v te namen, dobi na mesec ednok popolne odpustke, če se spove, prečisti i v namen sv. Cerkve moli 6 Očanašov, Zdravi Marij i Dika bodi Bogi. —

Ar je duhovnik Jezušov namestnik, pomeni molitev za duhovnike, kak da bi za samoga Jezuša molili. O kak veselo nas gleda pri takšoj pobožnoj molitvi dobra Mati Marija!

Predga Škafar Ivana, kaplana v Prevljah na novoj meši Tratnjek Štefana v Beltincih 26. julija.*)

„Tak nas naj ma vsaki za služabnike Kristušove i oskrbnike božih skrivnosti.“
(I. Kor. 4, 1.).

Dragi novomešnik i dragi verniki — v Kristuši zbrani!

Najlepša pesem vsej pesmi je pred tremi tjednami, na ciril-metodovo nedelo, v mariborskoj stolnici letos znova zazvenela v dušaj mladih izvoljencov božih, odébrancov od Kristuša samoga — pesem: „*Sacerdos in aeternum — Duhovnik na veke!*“

I bode zvenela ta pesem v njüvih dušaj do zadnje vöre njihovoga zemelskoga življenja; šče več — vso dugo, neskončno večnost. Nieden glas je ne vtiši. Dobromi, gorečemi, svetniško živečemi duhovniki bode ta pesem v celom njegovom življenji vretina neizmernoga veselja, nebeske radosti — pesem nepopisne sreče. A najemniki v strašen opomin že tü na zemli, v večnosti pa šče v strašnejšo obsodbo!

„Duhovnik na veke!“ — Ta pesem je zadonela tüdi v duši sina naše fare, v srci našega novomešnika. To pesem so zvonili zvonovje, gda smo v tak lepom številu vodili pred oltar Vsemogočnoga — novoga namestnika Kristušovoga. Naznanjali so veseli glas, da je on, ki je bio tü, pri tom krstnom kamni krščeni i je v toj cerkvi zaživel v njem Kristušovo življenje — da je tüdi on postano: „*Duhovnik na veke!*“

Predragi! Ali bo moglo kda človeče srce tü na zemli do dna zarazmiti i povedati, ka se to pravi, biti duhovnik na veke, biti duhovnik Kristušov? To, ka občüti duša mladoga duhovnika te, gda njemi püšpek pri posvečenji položijo obe roki na

*) Novomešnik, g. Tratnjek Štefan je goreči sodelavec Mar. Lista, kak ü li njegov predgar, g. Škafar Ivan, kaplan v Prevaljah. Vr.

glavo, mazilijo njegove roke i njemi dajo oblast blagoslavlati, posvečuvati, daritev darivati, opravlati sv. mešo i odpuščati grehe — vse to, ka se godi v duši novomešnika, se ne da povedati s človečimi rečmi, to ne more pero pisati. To se more i da samo občutiti, doživeti.

Mladomi novomešniki se v tistom hipi odpre novi, skrivnostni svet — novo kraljestvo, ki je ne od toga sveta, nego je nadnaravno kraljestvo Boga samoga. Bog sam ga prime za roko, ga pela v svoj večno lepi svet milosti i njemi da oblast nad skrivnostnim, a živim telom Jezušovim i zaročnicov Njegovov — sv. Cerkvijov. Sin boži de njemi pokoren! Pela ga Bog v svet „božih skrivnosti“. On duhovnik, prah zemle, je tak visiko povišani. On bo odsegamao upraviteo, „oskrbnik“ vsega toga (1 Kor. 4, 1). Kak velka služba. Vekše njemi je Bog na zemli ne mogeo podeliti! Zato pa je tudi tak odgovorna. Ne pravijo zaman, da bi šče za angelske rame bila prežmetna!

Pa poglednimo v te svet oskrbnništva svetih skrivnosti, v šteroga je stopo naš novomešnik pri posvečenji, da bomo mogli konči nekelko spoznati vso veličino, vso lepoto Kristušovoga duhovništva.

Ka je duhovnik? Duhovnik je *drugi Adam* — *duhovni roditeo*, ki preraja Adamovo deco, s poprijetimi grehi rojeno, v nadnaravno — Kristušovo življenje; *dober pastir* — *vzgojiteo*, ki išče, ka je zgublenoga, ki vzgaja Kristušovo življenje v dušaj svojih vernikov; *drugi Kristuš* — *hraniteo*, ki opravlja najsvetejšo daritev Bogi — sv. mešo i vernike hrani z živim Krühom, kijej življenje i življenje davle.

1. *Duhovnik je drugi Adam — duhovni oča.*

Cerkev je skrivnostno telo Kristušovo. Vsi lüdje na zemli so pozvani, da postanejo udje — kotrige toga skrivnostnoga tela; da bi to bože življenje, štero žive v Cerkvi Kristušovoj, zaživelu tudi v njüvi dušaj. Vej je Kristuš zato prišeo na svet, da bi vsi meli to njegovo življenje i je v obilnosti meli. A gde zažive to življenje Kristušovo v nas, v naših dušaj? Pri sv. krsti. Zato je Jezuš naročo svojim apoštolom — vse narode krstite v imeni Oče i Sina i Dühä Svetoga (Mt. 28, 19). Zato je Jezuš pravo Nikodemi: „Zaistino, zaistino ti velim, če se što ne rodi iz vode i Dühä, nemre priti v bože kraljestvo“ (Jan. 3, 5). I zato naračajo püšpek pri posvečenji novomešnikom: „duhovnik mora - - - krščavati.“

Velko poslanstvo je dobo prvi človek — Adam od Boga. Bio je postavljeni za gospodara, upravitela vsemi, ka je na zemlji i na morji. Šče več. Prvima človekoma je Bog dao sposobnost pa tudi naročilo, da občuvata človeči rod, ka ne prejde, nego se njegovo število množi, raste. Dao je Adami moč očinstva, Evi materinstva. — Šče vekše, vnogo vzvišenejše poslanstvo dobi duhovnik pri posvečenji. Tudi on postane gospodar, upraviteo. Pa ne toga, ka je zemelsko, nego nadnaravnoga kraljestva Kristušovoga, njegove Cerkvi na zemli. Pa ne samo to.

Kā so stariši za naravno življenje svojega deteta, to i šče vno go več je duhovnik za nadnaravno življenje Kristušovo v duši krščenca. V pravom pomeni reči ga on rodi za Kristušā. Sv. Paveo je krsto Korinčane. I v prvom pismi, štero njim je poslal, etak pravi: „V Kristuši Jezuš sem vas jaz rodio (1. Kor. 4, 15). Tak more tūdi duhovnik praviti za vsakšega, šteroga krsti. On je njegov duhovni oča, oča njegovoga nadnaravnoga življenja — življenja milosti. Duhovnik pri sv. krsti vcepi novorojenca v skrivnostno telo Kristušovo. I kak se začne v cepiko — mladiko, vcepleno v drevo, pretakati življenje dreva samoga, tak se začne pretakati v dušo novokrščenca tisto življenje, štero se pretaka v Cerkvi samoj — Kristušovo življenje.

Kak nekaj vzvišenoga je to očinstvo i materinstvo duhovnikovo pri sv. krsti. Novokrščenci odpre nebesa; šče več, novokrščenec dobi pravico do nje. Postane herbaš „dedič nebes“, kak pravi sv. Paveo. Postane pravi sin Boga Oče. Brat Kristušov. Njegova duša postane prebivališče sv. Dūha.

Zaistinsko, duhovnik je roditeō. Duhovni oča življenja Kristušove Cerkvi v dušaj, rojene v poprijetom grehi. Po duhovnikaj se širi kralstvo bože, kralstvo milosti — kralstvo Kristušovih vernikov na zemli. Pa duhovnik je ne samo drūgi — bolši Adam. On je tūdi

2. Dober pastir — vzgojiteo,

ki pozna svoje ovce i njegove poznajo njega. Duhovnikova sveta dužnost je, da z vsov lūbeznišov vzgaja njemi izročene ovce, štere so bile z dragocenov krvjov Kristušovov odrešene i v šterih je zaživo pri sv. krsti Kristuš. Te Kristuš mora v dušaj rasti. Rasti njegovo jakostno življenje, dūh poniznosti, pokorščine, siromaštva i čistosti. Rasti vera, vūpanje i lūbezen. Ka je Kristušovoga, to mora v dušaj rasti. Ka je Adamovoga, človečega — grešnoga, to se pa v njoj menšati. Tak, kak je pravo sv. Ivan Krstiteo od Jezušā: „On mora rasti, jaz pa se menšati“ (Jan. 3, 30). Kak so starišje dužni dati svojoj deci primerno vzgojo, jo dobro vzgojiti, tak je duhovnik dužen skrbeti, da se v njegovih ovcaj „vpodobi Kristuš“, kak pravi sv. Pavel (Gal. 4, 19).

Kak žmetno delo je to! Takši duhovnik mora biti pun Kristušovoga dūha, meti potrpežljivo i smileno — ja Kristušovo srce. Kelkokrat se zgodi, da njegova ovca zablodi, se vplete med trnje greha, ki vmori nadnaravno — bože življenje njene dūše. Kelkokrat jo mora zato poiskati i znova obūditi k življenji Kristušovomi. Za to dūšo znova trpeti „porodne bolečine“ (Gal. 4, 19)! Kak velko oblast dobi duhovnik, da more obūditi mrtvo dūšo k življenji — to je, kā ma oblast odpūščati grehe. „Šterim grehe odpūstite, so njim odpūščeni; šterim je zadržite, so njim zadržani“ (Jan. 20, 23), tak je pravo Jezuš svojim apoštolom i tak pravijo pūšpek pri posvečenji mladomi duhovniki: „Sprejmi Svetoga Dūha. Šterim boš grehe odpūsto, so njim odpūščeni i šterim je boš zadržao, so njim zadržani!“

Božanska je ta oblast, ki sega v večnost! „Što more grehe odpuščati, kak edino Bog?“ (Mt. 2, 7). Jezuš, ki je bio Bog i človek, ki je meo i ma „oblast, na zemli grehe odpuščati“ (Lk. 5, 24), jo je podelo duhovnikom, da morejo v grehaj mrtve duše obujavati k življenji. Kak velka oblast!

V spovedarnici duhovnik v imeni Njega, ki je „agnjec boži“, odjemle grehe sveta. Tü je duhovnik, kak svetopisemski oča, ki svojega zgublenoga sina znova najde, njemi vse odpusti i ga sprejme nazaj za svojega. Je smileni Samarijan, ki ozdravlja dušo, štero so grehi oropali njenoga najlepšega bogastva — oropali njoj Jezusa samoga. Spokorne Magdalene spreminja v čiste device. Gobave očiščava, ozdravlja. Odpušča Petrom, ki so Kristuša zatajili. Sprejema nazaj v kralstvo milosti desne razbojnik. Tü — v spovedarnici — odpušča v Jezušovom imeni dužnikom Boga Oče — vse duge. A v spovedarnici duhovnik tüdi najbolje občüti, kak strašno je kralstvo šatanovo — kralstvo greha, pa tüdi spozna i občüti vso moč svojega duhovniškoga pozvanja, kda vzdigne roko i pravi nad spokornim grešnikom: „jaz te odvežem tvojih grehov“.

To dela duhovnik! V dušaj vzgaja Kristuša i mrtve duše obujavle k življenji.

3. *Duhovnik je drugi Kristuš*, srednik med Bogom i verniki, ki opravlja najsvetejšo daritev tü na zemli, spreminja krüh i vino v Jezušovo Telo i Krv i deli krüh življenja svojim ovcam, da ne opešajo na poti domo k nebeskomi Oči. To je od vse duhovniške oblasti največša, najbolje vzvišena. Pri daritvi sv. meše se obnavla nekrvavo Jezušova krvava daritev na Kalvariji, pa tüdi daritev pri zadnjoj večerji. „To delajte v moj spomin“, je naročo Jezuš apostolom (Lk. 22, 19). To oblast dobi novomešnik pri posvečenji, kda njemi pušpek pravijo: „Sprejmi oblast Bogi darüvati daritev i opravlati mešo za žive i mrtve“.

S temi rečmi se Jezuš, ki svestveno prebivle med nami, vsega — čisto vsega — izroči duhovniki. Ves postane duhovnikov. Na duhovnikovo reč je pokoren. Ali de moglo človeče srce kda do dna zarazmiti to neskončno zavüpanje, ki ga ma Bog do duhovnika? Samoga sebe se njemi izroči! Zakaj pa? Zavolo nas, naših duš, šterim šče biti za hrano. Kak nekaj velikoga se v duši godi, kda pride Jezuš pri sv. obhajili v nas prebivat. Jezušova nepremagлива moč pride v nas. Njegova božanska duša se zdrüži z našov dušov; Njegovo neskončno smileno srce z našim srcom, Njegova vola z našov volov, Njegovo življenje z našim življenjom. Duša človeča, ali šče ščeš več! Pa samo zato se nam vsega davle, da bi mi ostali Njegovi — na veke Njegovi!

O ti neskončna Lübezen i Dobrota! — Pa što deli našim dušam to božo hrano, te nebeski Krüh — Jezusa? Duhovnik je tisti! Pa šče več. Ne samo, da je on delivec — on je tisti i samo on na vsaj zemli, ki ma to oblast — pri najsvetejšoj daritvi spremeniti krüh i vino v Jezušovo telo i krv. Bog — sveti,

čila sem se, da vam dolgo pismo napišem, naj v pogled dobite naše stališče, kajti ne je vse tak, kak nešterne knige i časopisi poročajo. Že sem šesto leto v Catanduvi. Precejšnji čas, ali tak hitro je mino, da sem ga niti opazila ne. To pa zavolo vnogoga posla, štero mi nedovoli, kda kaj poglednem okoli. O če bi nas več sester bilo, potem bi šče šlo, a zdaj jih pa, žalibog, nega. Mogoče bi nam mogli, Prečastiti, pomagati, da bi štero sestro dobili iz Jugoslavije? Gotovo so med njimi, štere majo volo za misijonsko delo. Če bi nas več sester bilo, bi mogle en čas med Indijanci delati. To je na sredini med divjaki. O jaz bi hitro tam bila, nego, moj Bog, zdaj pa ne morem. Pa potrpljivost mi more dosta prinesiti, na koj misliti ne morem. Eti je dosta duš, tüdi med nami eti, ki so od Boga ešče nikdar nikaj ne čüle. O kak žalostno je to, da ji še veliko blodi!

Vnogokrat se pojavijo v našoj bolnišnici lüdje, ki nemajo nikše vere, to je lüdje, ki od Boga ešče nikdar reči neso čüli, nego vsako reč gorvzemejo, štero njim na srce položimo. So, kak Jezuš pravi, rodovitna njiva za seme, štero sad rodi v dobroj zemli. O kelikokrat stopijo naši odrašeni betežniki obprvim k svetomi prečiščavanji. Den za dnevom prihajajo, ki želejo mir najti v našoj hiši. Mi smo vpelale v našo hišo to navado, da vsaki betežnik, gda odhaja iz naše bolnišnice, se prve spove i prečisti. Na te način zgrabimo večkrat zaistino velike, debele ribe.

Naša bolnišnica je v primeri z drugimi, jako velika. Samo sedem sester nas je. Pri nas se včita dve nemškivi frančiškanki na dvorbo pri betežnikaj. O da bi nas več sester bilo, ka bi malo več mira lejko mele, kajti že štrtokrat sedam, da to pismo sklenem.

Letos smo tak veliko süšo meli, kak že dolgo ne. Prah nas malo ne zadüši. Vse te neprijetnosti prištemo k misijonskomi deli, čeprav se ne nahajamo med pravimi pogani. Vnogo bi vam mogla pripovedavati od naših Indijancov, kajti misijonarje večkrat pridejo i jezerofele dogotkov pripovedavajo, štere nepozabimo. Indijancov je v Braziliji jako dosta, 17 pokolenj i vsako pokolenje ma svoj lastiven jezik. V Baretos-i sem ednomi iz najdivješega pokolenja dvorila, rano ga je najmre eden jünec i je obležao ranjen na cesti. Potniki so ga najšli, na aoto naložili i ga v bolnišnico pripelali. Včasi smo ga obvezali i drugi den, kda sem štela ga ravno poglednoti, najšla sem prazno mesto, prek bregov i dolov je že plezo divjak. Takši so Indijanci. Od belih neščejo nikaj čüti, nemajo nikšega zavüpanja do njih. Veseli so pa, če dobijo kaj pod zob, sol, banane itd. Samo z darovi jih morejo misijonarje k sebi potegnoti. Mislim, da sem vam dosta povedala, zato dokončam. Prosim prav lepo za kratko molitev i za sveti blagoslov, gda z punim poštüvanjom polübir vaše dühovniške roke i ostanem zahvalna v Srci Jezušovom i Marijinom,

Catanduva, Hospital Sto. Albino, Brazilia S. M. Esteyana Špilak.

Pismo je pisala podpisanomi naša domačinka iz Brezovice, ki je prednica v pismi omenjene bolnice. Našim č. sestram v Slov. Bistrici toplo priporočam njeno prošnjo. Vrednik.

Vsem naročnikom i širitelom!

Dali smo v štamp Kalendar Srca Jezušovoga, a ne moremo ga dogotoviti, ar nemamo penez za papir. Isto je z Marijinim Listom. Zato pa vzemite te opomin kak zadnjega, da plačate zaostalo naročnino vsi do konca oktobra. Če nega redno M. Lista, keliko spitavanja i grajanja. Ešče več obojega je pa, če nega kalendara. Nega pa spitavanja i grajanja, če naročnina ne redno plačana. Tü grajajte i spitavlite i red napravite, potem ne bo grajanja niti pri M. Listi niti pri kalendaru. UPRAVA.

Cerkveni glasi.

Dolenski plebanoš, preč. g. Klekl Jožef mrtvi

Sept. 24. je dober Bog k sebi pozvao prečastitoga gospoda Klekl Jožefa, dolenskoga plebanoša, ki so bratanec urednika M. Lista. Pokojni so vmrli na želočnom i obistnom raki, šteriva betega so si nakopali, gda so jih na Vogrskom brez vse krivde od voze do voze vlačili, sramotili i trapili.

Pokojni so bili dober duhovnik, trezen, miren, čisti, boga-boječi pa tüdi vučeni. Vnoga leta so z vsov skrbljivostjov vrežüvali kalendar Srca Jezušovoga, šteroga dobijo naročniki Marijinoga Lista brezplačno.

Prosimo vse naročnike Marijinoga Lista, naj darüjejo bar en sveti rožni venec za pokoj duše pokojnoga i tüdi, ki more, naj darüje edno sveto prečiščavanje za njih. Pred vsem pa prosimo to od bivših farnikov pokojnoga. Dobra mati Marija pa naj venča pokojnoga vernoga slugo Jezušovoga z vencom večne slave. Počivaj i vživaj Boga dosta trpeča, dobra duhovniška duša.

Pokojna naročnica M. Lista. V molitev naročnikov zročimo Gresler Faniko iz Doliča, ki je preminola v Gospodi stara 51 leto i zapüstila četvero dece.

So že prišli urednik M. Lista domo? Prišli, prišli, pa se njim je sapa stavlala, gda so poglednoli v knigo naročnikov i najšli telko beloga pri naslovi naročnikov. Gde je belo, tam bi mogla biti napisana naročnina. Teliko vam pa vsem naznanjajo, da so za vse vas molili v lepoj cerkvi Marije lurske v Rajhenburgi. Isto pa prosijo tüdi od vas, da molite za njih kem večkrat, da dosta včiniyo za širjenje Marijine časti.

Ki šče naročiti kalendare Srca Jezušovoga, naj zna, ka je njihova cena v Črensovcih i Lendavi v tiskarni 6 Din. — po pošti v Jugoslaviji 7 Din., v inozemstvo kak v Francijo, Ameriko itd. 12 Din. Penez se mora naprej poslati. Ki ma samo Novine, ga dobi za 4 Din. po pošti, v Črensovcih pa za 3 D.

Vganke.

1. *Koliko delov ma Rožnivenec?*
2. *Kak moremo moliti Rožnivenec, da prikapčene odpustke zadobimo?*
3. *Odkod zvira molitev sv. Rožnogavenca?*

Ki vse tri vganke dobro reši, dobi za dar lepo čislo.

Marija . . .

Marija! . . . je vzdih moj,
. . . Tolažba je moja,
Kda strašnega boja
Oblije me znoj.

Marija! . . . zazavam,
Marija pomori,
Sovražnika steri,
Jaz nemam moči.

Marija! . . . zazavam
Osrčen, kda čutim . . .,
Kda stalno že vidim,
Kak zmagam lepo.

Marija! . . . je vrisk moj
Radosti, veselja
Pun, srčna kda žela
Dovršena je.

Marija! . . . zahvala
Naj bode Ti večna!
Zdaj duša presrečna,
Mi srečno srcé.

Marija! . . . zahvala,
Gotove so zmage!
Premagaš sovraže
Nam bogim stvarém.

Kr. F.

Mati moja, mešnikova . . .

Mati moja,
mešnikova,
vroče moje
sliši prošnje:

Vsaki den sem v Bethlehemi,
Jezušek tvoj je pri meni,
z tvojimi ga naj rokami
primam, davam, Bogi vdani!

Mati moja,
to je prošnja.

Mati mila,
spovednika,
vroče moje
sliši prošnje:

Zaheji i Magdalene
mi odkrivajo vse grehe,
z tvojim srcem naj te brišem,
za Jezuša duše iščem!

Mati moja,
to je prošnja.

Mati mila,
vučenika,
vroče moje
sliši prošnje:

Vsaki den na Cerkve bregi
včiti moram, V Nazareti
Jezuška kak si včila,
Tak naj včim, o mati mila!

Mati moja,
to je prošnja.

Mati mila,
svečenika,
vroče moje
sliši prošnje:

Vsaki den stojim pod križom
v rokaj s tvojim božim Sinom,
kak si bla mučenica,
naj sem i jaz, o Marija.

Mati moja,
to je prošnja.

S r č e n.